

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
БАЊА ЛУКА
Број: 57 0 Пс 109723 18 Рев
Бања Лука, 22.08.2018. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Горјане Попадић, као предсједника вијећа, Тање Бундало и Даворке Делић, као чланова вијећа, у правној ствари тужитеља М.е. а.д. Б.Л., кога заступају пуномоћници Б. и С.К., адвокати из Б.Л., против туженог Фонд ..., ради исплате дуга, вриједност спора 63.591,87 КМ, одлучујући о ревизији тужитеља против пресуде Вишег привредног суда у Бањој Луци број 57 0 Пс 109723 17 Пж од 16.11.2017. године, на сједници одржаној дана 22.08.2018. године, донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Окружног привредног суда у Бањој Луци број 57 0 Пс 109723 14 Пс од 14.07.2017. године одбијен је захтјев тужитеља да се тужени обавезе да му исплати износ од 63.591,87 КМ, са законском затезном каматом почев од подношења тужбе па до исплате, као и захтјев за накнаду трошкова парничног поступка. Тужитељ је обавезан да туженом надокнади трошкове поступка у износу од 250,00 КМ.

Другостепеном пресудом Вишег привредног суда у Бањој Луци број 57 0 Пс 109723 17 Пж од 16.11.2017. године жалба тужитеља је одбијена и првостепена пресуда потврђена. Одбијен је и захтјев тужитеља за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Изјављеном ревизијом другостепену пресуду побија тужитељ због повреде одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи и тужбени захтјев усвоји.

У одговору на ревизију тужени предлаже да се изјављена ревизија одбије.

Ревизија није основана.

Предмет спора у овом парничном поступку је захтјев тужитеља да се тужени обавезе да му исплати износ од 63.591,87 КМ, са законском затезном каматом, уз накнаду трошкова поступка.

Одлучујући о захтјеву тужитеља, по проведеном доказном поступку, првостепени суд је утврдио: да је између ЗУ Центра као цедента, М.е. а.д. Б.Л., као цесионара и Фонда, као цезуса, дана 31.01.2014. године закључен уговор о цесији; да је тим уговором на тужитеља пренесено потраживање према туженом у износу од

63.591,87 KM; да је означени уговор потписан између цедента и цесионара, док није потписан од стране цезуса; да је о закључењу овога уговора тужени (који није потписник тог уговора) обавјештен дописом тужитеља од 20.03.2014. године; да је истог дана између ЗУ Центра и ЗУ Центра Д., уз сагласност туженог, као купца услуга (који је такође потписао овај уговор), закључен уговор о уступању Уговора о пружању и финансирању примарног нивоа здравствене заштите у 2013. години број 017012-5595-3/13 од 28.07.2013. године, са анексом број 1 наведеног уговора којим је пружање и финансирање примарног нивоа здравствене заштите продужено за први квартал 2014. године; да је тим уговором уступилац уступио пријемнику сва права и обавезе из основног уговора почев од 31.01.2014. године (члан 2. уговора); да је чланом 6. истог уговора регулисано да ће доспјеле обавезе купца услуга према уступеоцу настале по основу уговора који се уступа доспјеле до дана 31.01.2014. године, купац услуга уплатити на рачун пријемника; да је овом уговору претходио Споразум о реализацији међусобних односа поводом преузимања права и обавеза који настају у поступку реализације уговора о продаји који је закључен између тужитеља и Здравствене установе специјалистичког центра Д. који је закључен 15.01.2014. године, а којим је дефинисано питање преузимање радника, преузимање послова и преузимања права везано за обављање послова према уговору који је закључен са Фондом; да су тај споразум потписали тужитељ, ЗУ Центар и ЗУ Д.; да је у складу са овим уговором и споразумом износ који је предмет овога спора тужени платио ЗУ Д., како је то утврђено налазом и мишљењем вјештака финансијске струке Д.О.

На темељу тих чињеница, позивом на одредбу члана 444. став 1. Закона о облигационим односима („Службени лист СФРЈ“ број 29/78, 39/85 и 57/89 те „Службени гласник Републике Српске“ број 17/93, 3/96, 39/03 и 74/05, даље ЗОО), првостепени суд је становишта да је уговор на коме тужитељ темељи свој захтјев уговор о уступању потраживања умјесто испуњења, као и уговор који је истог дана закључен између ЗУ Центар и ЗУ Д. Како је уговор закључен између ЗУ Центар и ЗУ Д. у цијелости извршен, те је обавеза која је предмет овога спора плаћена ЗУ Д., првостепени суд је закључио да је захтјев тужитеља неоснован. Сагласно томе судио је тако што је захтјев тужитеља у цијелости одбио.

Одлучујући о жалби тужитеља, другостепени суд је прихватио чињенична утврђења првостепеног суда. За разлику од првостепеног суда, становишта је да у конкретном случају ради о уговорима о уступању потраживања. Како је у конкретном случају дошло до вишеструког уступања, јер је тужитељ исто потраживање, истога дана, уступио тужитељу и ЗУ Д., имајући у виду да је тужени о преносу потраживања на тужитеља обавјештен тек у марту 2014. године, док је дана 31.01.2014. године упознат о преносу потраживања на ЗУ Д., сагласно одредби члана 439. ЗОО, другостепени суд је закључио да спорно потраживање припада ЗУ Д., којој је и извршено плаћање. Налазећи да је из ових разлога захтјев тужитеља правилно одбијен, другостепени суд је жалбу тужитеља одбио и првостепену пресуду потврдио.

Нижестепеним одлукама захтјев тужитеља је правилно одбијен.

Тужитељ захтјев у овој парници темељи на уговору о цесији број 1/2014, који је дана 31.01.2014. године закључен и потписан између ЗУ Центар и тужитеља, којим је ЗУ Центар на тужитеља пренијела потраживање према туженом у износу од 63.591,87 KM. О закључењу овог уговора тужени је обавјештен у марту 2014. године.

То потраживање, према чињеницама које су утврдили нижестепени судови, ЗУ Центар је, уговором који је истог дана закључио са ЗУ Д. (чланом 6. овог уговора), пренио и на тог правног субјекта. Тужени је, као купац услуга из оквира примарне здравствене заштите, својим потписом дао сагласност на закључење овог уговора.

Сагласно одредби члана 436. ЗОО повјерилац може уговором закљученим са трећим пренијети на њега своје потраживање, изузев оног чији је пренос забрањен законом или које је везано за личност повјериоца или које се по својој природи противи преношењу на другога.

Према одредби члана 439. истог закона ако је повјерилац уступио исто потраживање разним лицима, потраживање припада пријемнику о коме је уступилац прво обавјестио дужника, односно који се први јавио дужнику.

Сагласно наведеној законској одредби, спорно потраживање припада ЗУ Д. Б.Л. (јер је о овом пријемнику тужени раније обавјештен) којем је тужени и извршио плаћање спорног потраживања. Стога је правилан закључак другостепеног суда да је тужени поступао по закону и да захтјев тужитеља није основан. Стога нема мјеста ревизионим наводима да ЗУ Д. Б.Л. није имала никакав правни основ за наплату спорног потраживања.

Не могу се прихватити ревизиони наводи да су нижестепени судови погрешно тумачили одредбу члана 6. уговора који је Центар закључила са ЗУ Д., без довођења у везу са чланом 2. истог уговора. Наиме, чланом 2. овог уговора ЗУ Центар (уступилац) је уступила ЗУ Д. (пријемнику) почев од 01.02.2014. године права и обавезе из основног уговора о пружању и финансирању примарног нивоа здравствене заштите, док је истовремено чланом 6. уговора доспјеле обавезе купца услуга (туженог) до дана 31.01.2014. године пренијела на пријемника, па је правилан закључак нижестепених судова да спорно потраживање (које се односи на мјесец децембар 2013. и јануар 2014. године) уступљено ЗУ Д. Наведено, без обзира што у члану 6. уговора није означена висина уступљеног потраживања, на што се ревидент позива, јер је тачно одређено о којем потраживању је ријеч.

Другачији закључак не може исходити исказ свједока З.К., на чији исказ се тужитељ у ревизионим наводима позива, уз тврдњу да је између тужитеља и Центар закључен уговор о уступању ради испуњења, јер исказ овог свједока протурјечи материјалним доказима који су читани у доказном поступку пред првостепеним судом, па се не може прихватити као поуздан.

Сагласно изложеном, изјављена ревизија је одбијена, примјеном одредбе члана 248. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09, 61/13).

Предсједник вијећа
Горјана Попадић

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић

